

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. J.**, bytem D. 278, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2010, č.j. KUOK 81654/2010, sp. zn. KÚOK/59418/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 23. 4. 2010, č.j. SmOI/ARMV/2/0017/2010/Hart, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterých se dopustil tím, že „řídil motorové vozidlo ... bez

řidičského oprávnění dne 19. 11. 2009 a dne 16. 12. 2009“. Za to mu byly uloženy pokuta 25.000 Kč, paušální částka náhrady nákladů řízení 1.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

[2] V žalobě žalobce namítal, že mezi trestným činem řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a téhož přestupku je rozdíl jen v míře společenské nebezpečnosti, kterou běžný člověk neposoudí a to je v rozporu s principem právní jistoty. Žalobce se měl podle napadených rozhodnutí dopustit tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídil motorové vozidlo, pro jehož řízení nebyl držitelem příslušné skupiny či podskupiny řidičského oprávnění. Žalobce namítal, že nebyl vůbec držitelem řidičského oprávnění a proto jeho jednání mělo být posouzeno jako trestný čin. Protože však byl tento trestný čin zrušen bez náhrady, nelze jednání žalobce postihnout ani jako přestupek, ani jako trestný čin. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobce byl postižen opakovaně za dopravní přestupky ve dnech 14. 11. 2007 a 21. 7. 2009, kdy mu byla udělena sankce za spáchaný přestupek nikoli za to, že nebyl držitelem řidičského oprávnění. Státní orgány žalobce udržovaly v přesvědčení, že je držitelem řidičského oprávnění, ačkoli jej fakticky neměl ve svém držení. Tvzení správních orgánů, že nedošlo k úplnému převedení dat ze starého do nového programu, není podstatná a uvedeným je vyloučena i nevědomá nedbalost žalobce. Žalobce si byl vědom, že policie musí reagovat na každé porušení zákona a žalobce při předchozích přestupkových řízeních nebyl upozorněn na fakt, že není držitelem řidičského oprávnění. Subjektivní stránka přestupku je podle žalobce v souzené věci vyloučena. Žalobce by mohl být postižen pouze za to, že nemá řidičský průkaz u sebe. Projednání přestupku bylo i v rozporu s § 22 odst. 1. zákona o přestupcích. Podle žalobce právní stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se zjištěnými skutečnostmi. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

[3] Ve vyjádření žalovaný uvedl, že žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami a odkázal na napadené rozhodnutí, na kterém setrvává a které se s námitkami vypořádalo v dostatečném rozsahu. Pokud jde o námitku, která nebyla obsahem odvolání, a to že policista nebyl oprávněn přestupek projednat, k tomu žalovaný uvedl, že přestupek nebyl projednáván příslušníky policie.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 3. 8. 2010.

[5] Ze správního spisu soud ve vztahu k žalobním námitkám žalobce z oznámení přestupku zjistil, že žalobce se dne 16. 12. 2009 dopustil přestupku tím, že řídil motorové vozidlo přesto, že v té době nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, neboť jej pozbyl rozhodnutím Okresního úřadu Olomouc, které nebylo právní moci dne 21. 10. 2002 a to na dobu 12 měsíců, kdy poté nepožádal správní orgán o jeho vrácení. Podle protokolu o výsledku žalobce Policií ČR ze dne 16. 12. 2009 žalobce nevěděl, že po uplynutí zákazu řízení vozidlo řídit nemůže, byl několikrát kontrolován policií a nikdy mu nebylo sděleno, že nemá platné řidičské oprávnění. Podle úředního záznamu policie byla věc konzultována se státním zástupcem a poté byla postoupena správnímu orgánu. Podle výpisu z evidence řidičů se žalobce dopustil dopravních přestupků ve dnech 21. 7. 2009, 14. 11. 2007,

11. 5. 2002 a 9. 9. 1996. Usnesením ze dne 19. 2. 2010 byla spojena řízení ve věci přestupku ze dne 16. 12. 2009 a téhož přestupku ze dne 19. 11. 2009. Podle protokolu ze dne 14. 2. 2010 žalobce poté, co mu bylo sděleno, že jeho řidičský průkaz byl pro neplatnost skartován, provedl přezkoušení v autoškolě a úspěšně složil závěrečnou zkoušku. Dne 13. 1. 2010 žalobce obdržel rozhodnutí o navrácení řidičského oprávnění. Žalobce znovu zdůraznil, že si opravdu nebyl vědom, že je neřidičem. Podle rozhodnutí Okresního úřadu Olomouc ze dne 21. 10. 2002 o přestupku byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 12 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím z téhož dne bylo žalobci odňato řidičské oprávnění. Obě rozhodnutí nabyla právní moci dne 21. 10. 2002. Na rozhodnutí o přestupku je rukou vyznačeno: „*Blokace dne 25. 8. 2009 při kontrole přestupku č.j. KRPM-31557/PŘ-2009-070516*“. Tatáž informace byla uvedena ve vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 4. 1. 2010 (č.l. 15). Zde bylo uvedeno i to, že při zavedení nového počítačového programu nebyla správně převedena data z původního programu. Proto byla blokáce provedena 25. 8. 2009 zpětně k datu 21. 10. 2002. Podle výpovědi ze dne 14. 1. 2010 žalobce ihned po zjištění, že je „neřidič“, začal okamžitě zjišťovat, co se stalo. U správního orgánu I. stupně mu bylo řečeno, že jeho řidičský průkaz byl skartován, že musí podstoupit přezkoušení v autoškolě, což učinil a 12. 1. 2010 úspěšně vykonal závěrečnou zkoušku. Řidičské oprávnění bylo vráceno žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 1. 2010. Podle protokolu o projednání přestupku ze dne 31. 3. 2010 žalobce nevěděl, že není „neřidič“, že neřídil v době zákazu řízení (v letech 2002 - 2003), řidičský průkaz odevzdal v roce 2002, že očekával, že jej správní orgány vyzvou k vyzvednutí řidičského průkazu, pak na to zapomněl. Při opakovaných kontrolách policie mu nikdy neřekli, že by nebyl řidičem. Žalobce uvedl rovněž to, že užívá vozidlo k výkonu svého povolání, zabývá se autoopravářskou činností.

[6] V rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k žalobním námitkám (totožným s odvolacími) není argumentace k námitkám v přestupkovém řízení obsažena (žalobce se vyjádřil před vydáním rozhodnutí o přestupku, že jeho jednání mělo být postiženo jako trestný čin, ale vzhledem k jeho zrušení bez náhrady postižen být neměl a dále, že byl pokutován za dopravní přestupky v letech 2007 a v červnu 2009, avšak nikoli jako neřidič).

[7] Podle napadeného rozhodnutí žalovaný přezkoumal správnost rozhodnutí o přestupku v rozsahu odvolacích námitek a ve veřejném zájmu a dále soulad napadeného rozhodnutí s řízením, které předcházelo jeho vydání. S odvolacími námitkami žalobce se neztotožnil. Žalovaný konstatoval, že skutková podstata trestného činu a přestupku řízení bez řidičského oprávnění byly v podstatě totožné. Konstatování o příslušné řidičské skupině či podskupině řidičského oprávnění je u přestupku v dané věci nepodstatné. Podstatné je, zda konkrétní osoba je či není držitelem řidičského oprávnění, rozdíl je pouze v míře nebezpečnosti jednání pro společnost. V případě trestného činu tato míra musela být vyšší než nepatrná. Skutečnost, že trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění není již součástí trestního zákona, sama o sobě neznamená, že jednání žalobce nelze nadále kvalifikovat jako přestupek. Jazykový výklad zaujatý žalobcem je zužující a vyloučil by z postihu osoby, které vůbec nemají řidičské oprávnění. Takový výklad by byl v rozporu se smyslem zákona, který spočívá v ochraně účastníků silničního provozu před osobami, které nikdy nebyly, případně aktuálně nejsou vlastníkem žádného řidičského oprávnění. Žalovaný neshledal absenci zavinění. Ke spáchání

přestupku řízení motorových vozidel bez řidičského oprávnění postačuje nevědomost nedbalá, kterou dokládá tvrzení žalobce, že nejprve si myslel, že jej evidenci vyzve k vyzvednutí řidičského průkazu a pak na to zapomněl. Relevantní není ani to, že žalobce nebyl upozorněn policií při kontrolách 14. 11. 2007 a 21. 7. 2009 o tom, že není držitelem řidičského oprávnění. O tom žalobce ani informován být nemohl, protože při zavedení nového počítačového programu nedošlo zřejmě ke správnému převedení dat. Proto bylo řidičské oprávnění žalobce zablokováno 25. 8. 2009 zpětně k datu 21. 10. 2002. Ani tato skutečnost nemůže zbavit žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek.

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] Soud předesílá, že ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 14. 2. 2012, č.j. 76A 21/2010-17, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl zrušen ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č.j. 8 As 34/2012-35 (oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[10] Žalobce se po kasačním řízení vyjádřil v podání zaslaném zdejšímu soudu dne 17. 4. 2012 k věci tak, že Nejvyšší správní soud ne zcela přesně aplikoval materiální stránku přestupku. Žalobce považuje odkaz v bodě 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu v souzené věci za ne zcela přiléhavý, protože v daném případě se hovoří o řízení bez řidičského průkazu po dobu tří let a v případě žalobce se jednalo o protiprávní stav trvající 7 let. Přestože správně Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že se dopustil v uvedené době několika přestupků, nikdy žalobci nebylo ze strany správního orgánu sděleno, že se dopustil jiného přestupku než toho konkrétního. Taktéž ani při spáchání prvního ze skutků, jehož se měl žalobce dopustit 19. 11. 2009, mu opětovně nikdo nesdělil, že není držitelem řidičského oprávnění. Žalobce poznamenal, že přestupek byl „odhalen“ díky tomu, že žalobce ohlásil vykradení jeho motorového vozidla a měsíc do spáchání nového dalšího jednání mu nikdo neřekl, že je „neřidičem“. Podle žalobce právě uvedené skutečnosti snižují společenskou nebezpečnost jeho jednání natolik, že „nepostačuje ani k posouzení znaku přestupku“. Podle žalobce Nejvyšší správní soud neměl k dispozici a tudíž nemohl zahrnout uvedenou skutečnost do své rozhodovací činnosti, a tou je výpis ze žalobcovy evidenční karty řidiče, ze které vyplývá, že těmito dvěma přestupky se „vybodoval“, neboť tyto dva přestupky „jsou v souhrnu za 14 bodů“. Od počátku protiprávního jednání uplynulo k dnešnímu dni 10 let a za současného stavu má žalobce odevzdat na jeden rok řidičský průkaz nejen z důvodu sankce zákazu řízení motorových vozidel, ale především z důvodu překročení nejvyšší hranice bodů. S ohledem na uběhlý čas proto považuje žalobce z materiálního pohledu danou sankci za nepřiměřenou a nemající žádný výchovný účinek. Od počátku roku 2010, kdy si žalobce obnovil řidičský průkaz, se nedopustil žádného přestupku, a proto považuje existenci sankce za nepřiměřeně přísnou, která v žádném případě nemůže splňovat jak individuální tak generální funkci postihu. Protože se Nejvyšší správní soud zabýval materiální stránkou velmi okrajově a zjevně neměl k dispozici veškeré dokumenty, nepovažuje žalobce případné nové stejné rozhodnutí krajského soudu za porušení vázanosti soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť ve věci by měly být provedeny další důkazy a opětovně řešena otázka materiální stránky přestupku, nehledě na skutečnost, že žalobce stále podniká v oboru autoopravárenství a sankce zákazu činnosti (zákazu řízení) by mu toto podnikání ztížila. Žalobce navrhl, aby si soud vyžádal historii jeho

evidenční karty řidiče, ze které bude zřejmé, že k listopadu 2009 neměl žádný bod a ze které vyplývá, že Magistrát města Olomouce věděl o žalobcových přestupcích, aniž by na toto reagoval způsobem, že není držitelem řidičského průkazu. Žalobce přiložil vyjádření aktuální výpis z bodového konta ke svému tvrzení, že od roku 2010 se nedopustil žádného přestupku.

[11] K vyjádření žalobce žalovaný uvedl, že samotná skutečnost, že od roku 2010 se žalobce nedopustil žádného přestupku, nemůže vyvrátit skutečnost, že dne 19. 11. 2009 a 16. 12. 2009 řídil motorové vozidlo, přestože v té době nebyl držitelem řidičského oprávnění. Dodržování zákona o silničním provozu považuje žalovaný za samozřejmost, nikoliv za skutečnost, která by obecně vyvinila přestupce z přestupkového jednání.

[12] Soud v tomto ohledu rekapituluje skutkový a právní stav tak, že přestupků se dopustil žalobce ve dnech 19. 11. 2009 a 16. 12. 2009 a trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění existoval v trestním zákoníku (č. 140/1960 Sb., § 180d) do 31. 12. 2009. Ze správního spisu vyplývá, že věc policista konzultoval se státním zástupcem se závěrem, že v souzené věci nejde trestný čin.

[13] Podle § 180d zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2009, platilo, že kdo řídí motorové vozidlo, ačkoliv není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona, bude potrestán trestem odnětí svobody až na jeden rok nebo peněžitým trestem nebo zákazem činnosti.

[14] Podle § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a

1. není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění,
2. byl mu zadržen řidičský průkaz,
3. není držitelem platného osvědčení profesní způsobilosti řidiče,
4. nemá platný posudek o zdravotní způsobilosti podle zvláštního právního předpisu,
5. pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, právo k řízení motorového vozidla na území České republiky.

[15] Podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).

[16] Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo

b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

[17] Podle § 94a odst. 1, 2 zákona o silničním provozu (č. 361/2000 Sb.) držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Držitel řidičského průkazu je povinen řidičský průkaz odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.

[18] Podle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle zvláštních právních předpisů rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.

[19] Spornou otázkou je to, zda se žalobce dopustil přestupku uvedeného v záhlaví a zda jsou naplněny všechny jeho znaky a zda v řízení předcházejícími vydání napadeného rozhodnutí nebyl porušen zákon tak, aby tato vada měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[20] Na úvod soud předesílá, že není oprávněn posuzovat, zda se v souzené věci jednalo o trestný čin. K tomu jsou oprávněny orgány činné v trestním řízení [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 4 Ads 94/2011-45, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2011, čj. 22 Ca 117/2009-46 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, čj. 7 Aps 1/2010-53, podle kterého Policejní orgán při úvaze o tom, zda jemu podané trestní oznámení zakládá důvodné podezření z trestného činu, vystupuje v roli orgánu činného v trestním řízení, a nikoliv jako jiný orgán rozhodující o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z tohoto důvodu proto není dána ani pravomoc správních soudů k přezkoumání postupu a závěru policejního orgánu stran vyřízení trestního oznámení.]. V souzené věci konzultoval policista věc se státním zástupcem a bylo uzavřeno, že se jedná o přestupek a nikoliv o trestný čin.

[21] Oprávnění řídit motorové vozidlo se tedy automaticky neobnovuje, vrácení řidičského průkazu podle § 102 zákona o silničním provozu je výsledkem samostatného řízení. Žalobce 7 let řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, aniž by správní orgány požádal o vrácení řidičského průkazu, čímž porušil povinnost stanovenou v § 94a a § 102 zákona o silničním provozu.

[22] Pro naplnění subjektivního znaku přestupku je třeba zjistit, zda žalobce věděl a zda pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. Žalobce věděl, že nemá řidičské oprávnění, což vyplývá z toho, že řidičský průkaz po uložení zákazu činnosti odevzdal, že si přisedal z místa řidiče na místo spolujezdce (srovnej úřední záznam PČR ve správním spise) a navíc pracuje v autoopravárenství, z čehož lze usuzovat na to, že je osobou, u které s předpokládá zásadně znalost předpisů zabývajících se

povinnostmi řidiče motorového vozidla. Nadto žalobce nezachoval potřebnou míru opatrnosti a bez racionálního důvodu spoléhal na to, že může řídit vozidlo bez řidičského oprávnění. Žalobce měl znát své povinnosti a v pochybnostech se měl obrátit na správní orgán neboť neznalost zákona neomlouvá.

[23] Tak byly naplněny formální znaky přestupku a byl naplněn i znak materiální, protože neexistovaly, vzhledem k výše uvedenému a vzhledem k námitkám žalobce, takové zvláštní okolnosti, které by zásadním způsobem snižovaly společenskou nebezpečnost jednání žalobce. Nezodpovědné jednání žalobce takovou okolností není.

[24] K doplnění žalobních námitek po ukončení kasačního řízení soud podotýká, že ani řízení bez řidičského oprávnění v délce 7 let (na rozdíl od 3 let ve věci odkazované Nejvyšším správním soudem – č.j. 7 As 137/2011-52) není takovou okolností, které by vedla k vymizení materiálního znaku přestupku. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku, nevědomá nedbalost nezbavuje žalobce odpovědnosti za protiprávní jednání. Správní orgány nebyly povinny ze zákona žalobce upozorňovat na to, že není držitelem řidičského oprávnění, a to i vzhledem k výše uvedenému. Jak se vyjádřil Nejvyšší správní soud opakovaně (zejména v rozsudku ze dne 19. 4. 2011, č.j. 7 As 137/2011-5), ani plynutí času nevede k oslabení odpovědnosti a snížení společenské nebezpečnosti protiprávního jednání.

[25] Institut *účinné lítosti* nebo podobný v přestupkovém řízení zcela chybí, stejně jako odklony od standardního přestupkového řízení včetně možnosti dohody o vině a trestu apod. Možnost upuštění od potrestání správní orgány ani soud s ohledem na § 22 odst. 12 zákona č. 200/1990 Sb. vůbec neměly. S ohledem na znění zákonů užitých v souzené věci byla možná pouze jejich aplikace tak, jak ji provedly správní orgány.

[26] Pro stručnost zdejší soud odkazuje na úplnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č.j. 8 As 34/2012-35, a dále také na rozsudek téhož soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, www.nssoud.cz.

[27] Z výše uvedených důvodů krajský soud neprováděl žádné další dokazování a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[28] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 6. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně